

1. KNIHA ZO SÉRIE „Z KRVI A POPOLA“

Z KRVI A POPOLA

MOMENTÁLNE NAJPREDÁVANEJŠIA KNIHA PODĽA USA TODAY

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Vodina Isles

STROUD SEA

Pensdurth

Undying Hills

MASADONIA

New Haven

Blood Forest

Dead Bones Clan

Niel Valley

Three Rivers

Whitebridge

Spessa's End

CARSODONIA

KINGDOM OF SOLIS

Elysium Peaks

Willow Plains

Wastelands

Bay

gian Bay

Skaros Mountains

Saion's Cove

Isles of Bele

EVAEMON

KINGDOM OF ATLANTIA

Mountains of Nyktos

SEAS OF SAION

WORLD MAP

Z KRVÍ A POPOLA

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: From Blood and Ash (Published by Blue Box Press) preložila Dana Petrigáčová

Translation © 2021 by Dana Petrigáčová
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2020 by Jennifer L. Armentrout

Slovak edition © 2021 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-89-0
EAN 9788089761890

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v žiadnej tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je úplne náhodná.

Pre Teba, čitateľu.

KAPITOLA 1

„Dnes večer našli Finleyho kúsok od Krvavého lesa, mŕtveho.“

Zdvihla som pohľad od kariet a ponad karmínový povrch som sa pozrela na troch mužov sediacich pri stole. Toto miesto som si vybrala zámerne. Keď som pred chvíľou prechádzala pomedzi preplnené stoly, nič som z nich necítila.

Žiadnu bolesť, fyzickú ani citovú.

Väčšinou som sa nesnažila zistiť, či niekto trpí. Robiť to bezdôvodne sa mi videlo neuveriteľne agresívne, no v dave je ťažké ustriechnuť, čo všetko ucítim. Vždy sa našiel niekto, čia bolesť prenikala tak hlboko a bola taká surová, že jeho muky boli doslova hmatateľné a ja som ani nemusela otvárať svoje zmysly – nedalo sa ich nevnímať a nechať tak. Svoju agóniu premietali do okolitého sveta.

No ja som nesmela robiť nič, len to ignorovať. Nikdy nehovoríť o dare, ktorý mi bohovia zverili, a za žiadnych okolností nereagovať na čokoľvek z toho, čo vnímam.

Niežeby som vždy robila, čo sa odo mňa očakáva.

Očividne.

No títo muži boli v poriadku, keď som na nich zamerala svoje zmysly, aby som sa vyhla tým uboleným, čo bolo prekvapujúce, vzhľadom na to, čím sa živili. Boli to strážcovia Opevnenia, obrovského múra z vápenca a železa vyťaženého v Elyzejských vrchoch. Odkedy sa pred štyrmi storočiami skončila vojna dvoch kráľov, Opevnenie obkolesilo celú Masadóniu a každé mesto v kráľovstve Solis malo svoj múr. Jeho menšie verzie obklopovali dediny a cvičiská, roľnícke spoločenstvá a ďalšie riedko osídlené mestečká.

Strážcovia boli neraz sklúčení z výjavov, aké pravidelne vidávali, a z vecí, ktoré museli robiť, či už zo zranení alebo z toho, čo bolo vážnejšie než roztrhnutá koža či pomliaždené kosti.

Dnes večer nielenže neboli sklúčení, ale nemali na sebe ani brnenie a uniformy. Namiesto toho mali oblečené ležérne koše a jelenicové nohavice. No bolo mi jasné, že aj mimo služby sledujú náznaky obávanej hmyly a hrôzy, ktorú so sebou prináša, striehli však aj na tých, čo brojili proti budúcnosti kráľovstva. Stále boli po zuby ozbrojení.

Tak ako ja.

Schovaná pod záhybmi plášťa a tenkými šatami, ktoré som mala pod ním, ma na pokožke chladila studená rukoväť dýky v puzdre na stehne. Dostala som ju na šestnáste narodeniny, no nebola to moja jediná ani najvražednejšia zbraň, zato moja najobľúbenejšia. Mala rukoväť z kostí dávno vyhynutého vlkolaka — tvora, ktorý nebol človek ani zvierka, ale oboje — a čepeľ z krveľu so smrtonosným ostrím.

Možno som znova robila niečo neskutočne neuvážené, nevhodné a úplne zakázané, no nebola som natoľko hlúpa, aby som na miesto, ako je Krvavá perla, vstúpila bez zbrane, potrebnej zručnosti a schopnosti bez váhania ju vytasíť a použiť.

„Mŕtvy?“ nechápal druhý strážca, mladší, s hnedými vlasmi a jemnou tvárou. Mala som pocit, že sa volá Airrick, a určite

nebol odo mňa, osemnásťročnej, omnoho starší. „Nielen mŕtvy. Vysali z neho krv, mäso mal rozžuté, akoby ho napadla svorka divých psov a roztrhala ho na kusy.”

Karty sa mi pred očami rozmazávali, keď som pocítila, ako sa mi v žalúdku hromadí mrazivý nepokoj. To neurobili divé psy. Nehovoriac o tom, že v okolí Krvavého lesa, jediného miesta na svete, kde stromy krvácajú a kôra aj listy sa im farbia do tmavočervena, nie sú žiadne divé psy. Kolovali reči o iných zvieratách, obrovských hlodavcoch a mrchožrútoch, čo sa živia telami tých, ktorí sa v lese zdržali pridlho.

„Viete, čo to znamená,“ pokračoval Airrick. „Určite sú blízko. Útok bude...“

„Nie som si istý, či by sme sa mali o tom zhovárať,“ prerušil ho starší strážca. Poznala som ho. Phillips Rathi. Na Opevnení pracoval už roky, čo bolo viac-menej neslýchané. Strážcovia totiž nemali dlhú životnosť. Kývol mojím smerom. „Si v prítomnosti dámy.“

Dámy?

Iba povýšeným sa hovorilo dámy, no ani ja som nebola niekto, koho by práve tu v Červenej perle očakávali. Keby ma odhalili, bola by som v... nuž, vo väčšej kaši než kedykoľvek predtým a prísne by ma pokarhali.

Hrozil mi trest, ktorý by mi Dorian Teerman, vojvoda z Masadónie, s radosťou udelil a ktorého by sa, samozrejme, veľmi rád zúčastnil aj jeho blízky dôverník lord Brandole Mazeen.

Pri pohľade na strážcu s tmavou pokožkou sa ma zmocnila úzkosť. Phillips nemal ako vedieť, kto som. Hornú polovicu tváre mi zakrývala škraboška, ktorú som raz dávno našla vyhodenu v Kráľovniných záhradách, a oblečený som mala jednoduchý svetlotyrkysový plášť, čo som si, ehm, *požičala* od Britty, jednej z mnohých slúžok na zámku, ktoré som počula hovoriť o Červenej perle. Azda si nevšímne, že jej chýba, kým jej ho ráno vrátim.

No aj tak by som na jednej ruke spočítala ľudí v Masadónii, ktorí videli moju tvár bez masky, a žiaden z nich tu dnes večer nebol.

Ako nepoškvrnenej, teda vyvolenej, mi vlasy a úplne celú tvár okrem pier a brady zvyčajne zakrýval závoj.

Pochybovala som, že by ma Phillips dokázal spoznať len podľa toho, a keby aj áno, nik z nich by tu už nesedel. Už by ma, hoci jemne, odvádzali späť k mojim poručníkom, vojvodovi a vojvodkyni z Masadónie.

Nebol dôvod na paniku.

Snažila som sa uvoľniť svaly na pleciach a na krku a usmiala som sa. „Nie som žiadna dáma. Pokojne hovorte, o čom len chcete.“

„Aj tak by som uvítal menej morbidnú tému,“ odvetil Phillips s príkrým pohľadom na ostatných dvoch strážcov.

Airrick sa zadíval na mňa. „Prijmite moje ospravedlnenie.“

„Vôbec sa nemáte za čo ospravedlňovať, no prijímam.“

Tretí strážca sklonil bradu, skúmavo hľadel na karty v ruke a zopakoval to isté. Líca mu sčerveneli, čo sa mi zdalo rozkošné. Strážcovia, ktorí pracovali na Opevnení, podstúpili nebezpečný tréning, aby dokázali zručne narábať a zabíjať s každým druhom zbrane, ako aj holými rukami. Nik, kto prežil ich prvú skúšku za bránami Opevnenia, sa nevrátil bez toho, aby nezažil krviprelievanie a na vlastné oči nevidel smrť.

A predsa sa tento muž začervenal.

Odkašľala som si a chcela som sa spýtať niečo bližšie o tom, kto bol Finley, či strážca Opevnenia, alebo lovec z armádneho oddielu, ktorý zabezpečoval komunikáciu medzi mestami a sprevádzal pocestných a tovar. Lovci polovicu roka trávili mimo ochrany Opevnenia. Takže to bolo nepochybne jedno z najnebezpečnejších povolání vôbec. Preto nikdy necestovali sami. A niektorí sa už nevrátili.

Bohužiaľ, zopár z tých, ktorým sa podarilo vrátiť, sa zmenilo. Šírili smrť, čo im zúrivo šliapala na päty.

Prekliati.

Vycítila som, že Phillips by zadržal ďalší rozhovor, tak som nevyslovila otázky, ktoré som mala na jazyku. Ak s ním boli ďalší a zranilo ich to, čo zrejme zabilo Finleyho, nejako sa to už dozviem.

Len som dúfala, že to nebude sprevádzané výkrikmi hrôzy.

Masadónčania v skutočnosti netušili, koľkí z tých, čo sa vzdialili od Opevnenia, sa vrátili prekliati. Videli len kde-tu hrstku, no nie skutočný stav. Keby áno, panika a strach by zachvátili ľudí, ktorí vôbec nepoznali hrôzy pred Opevnením.

Nie ako môj brat Ian a ja.

Práve preto som sa zo všetkých síl snažila roztopiť ľad, ktorý mi pokrýval vnútornosti, keď sa téma zvrtila na všednejšie záležitosti. Snaha udržať obyvateľov v bezpečí Opevnením stála už nespočetne veľa životov, no aj tak to nestačilo – nielen tu, ale ani v celom kráľovstve Solis.

Smrť...

Smrť si *vždy* našla cestu.

Prestaň, zahriakla som sa, keď vo mne začal mohutnieť nepokoj. Dnešný večer nebol o všetkých veciach, ktoré som vnímala a asi som nemala. Bol o živote, o tom nebyť celý čas hore a nemôcť zaspať, sama s pocitom... s pocitom bezmocnosti, nie, netušila som, kým som, len *čím*.

Dostala som slabé karty a ja som s Ianom odohrala dosť na to, aby som vedela, že s tým, čo mám na ruke, som už vlastne skončila. Keď som oznámila, že skladám, strážcovia prikývli, a keď som vstala, všetci mi popriali pekný večer.

Prechádzala som pomedzi stoly, vzala som si pohár šampanského, ktorý mi ponúkol čašník rukou v rukavičke, a snažila som sa znovu pocítiť vzrušenie, ktoré mi pulzovalo v žilách, keď som sa v ten večer náhlila ulicami.

Starala som sa o svoje, pohľadom som si premerala miestnosť a dojmy som si nechala pre seba. Aj keď som nebola medzi ľuďmi, ktorí premietajú svoju úzkosť do okolitého vzdu-

chu, nepotrebovala som sa nikoho dotknúť, aby som zistila, či trpí. Stačilo sa pozrieť a sústrediť. Ich výzor sa nezmenil, keď zažívali bolesť, a nezmenil sa ani vtedy, keď som sa na nich zamerala. Skrátka som *cítila* ich úzkosť.

Fyzická bolesť takmer vždy pálila, no čo taká, ktorú nevidno?

Takmer vždy bola studená.

Z myšlienok ma vytrhli oplzlé výkriky a popiskovanie. Na kraj stola vedľa toho, od ktorého som vstala, si sadla žena v červenom. Mala na sebe šaty zo saténových útržkov a jemnej sieťoviny sotva po stehná. Jeden z mužov ju schmatol za kratučkú priesvitnú sukňu.

So zvodnou grimasou mu plesla po ruke a oprela sa dozadu, telo sa jej zvlnilo do zmyselnej krivky. Husté plavé kučery sa jej rozliali na zabudnuté mince a žetóny. „Kto ma chce dnes večer vyhrať?“ Mala hlboký a zahmlený hlas, rukami si skĺzla po drieku nariaseného korzetu. „Chlapci, môžem vás ubezpečiť, že vydržím dlhšie než hocijaká kopa zlata.“

„A čo ak bude remíza?“ opýtal sa jeden z mužov, uhladený strih jeho kabáta naznačoval, že ide zrejme o úspešného kupca či obchodníka.

„Tak ma čaká omnoho zábavnejšia noc,“ povedala s rukou blúdiacou od brucha nižšie až medzi...

S horiacimi lícami som rýchlo odvrátila zrak a napila sa bublinkového nápoja. Pohľadom som zablúdila k oslňujúcej žiare lustra z ružového zlata. Červenej perle sa očividne darí a majitelia majú dobré konexie. Elektrina bola drahá a prísne ju reguloval kráľovský dvor. Uvažovala som, akú asi majú klientelu, keď si môžu dovoliť taký luxus.

Pod lustrom prebiehala ďalšia partia kariet. Sedeli tam aj ženy s dokonalo vyčesanými vlasmi ozdobenými kamienkami a omnoho menej odvážnym oblečením než tie, čo tu pracovali. Ich šaty boli v sýtych farbách fialovej a žltej a pastelových odtieňoch modrej a orgovánovej.

Ja som smela nosiť len bielu, či už vo svojej izbe, alebo na verejnosti, kam som sa často nedostala. Takže ma fascinovalo, ako sa iné farby dopĺňajú s pokožkou či vlasmi nositeľky. Predstavovala som si, že keď sa celá v bielom potulujem po chodbách zámku, určite vyzerám ako duch.

Aj týmto ženám zakrývali škrabošky polovicu tváre a chránili ich totožnosť. Zaujímalo ma, kto sú niektoré z nich. Odvážne manželky príliš často ponechané napospas samote? Mladé ženy, ktoré sa nevydali alebo azda ovdoveli? Služky alebo ženy pracujúce v meste, ktoré sa vybrali večer von? Boli medzi zamaskovanými ženami pri stole a v dave nejaké čakateľky na titul? Prišli sem z rovnakých dôvodov ako ja?

Nuda? Zvedavosť?

Osamelosť?

Ak áno, mali sme viac spoločného, než som si uvedomovala, hoci ony boli druhorodené dcéry, ktoré odovzdali kráľovskému dvoru na ich trináste narodeniny počas každoročného Obradu. A ja... ja som bola Penellaphe zo zámku Teerman, z rodu Balfourovcov, kráľovna favorita.

Bola som nepoškvrnená.

Vyvolená.

A za necelý rok, na moje devätnáste narodeniny, budem povýšená ako všetci čakatelia a čakateľky na titul. Naše povýšenia mali byť iné, no moje malo byť najväčšie od prvého božieho požehnania od konca vojny dvoch kráľov.

Ak by ich chytili, nestalo by sa im takmer nič, lenže ja... ja by som čelila vojvodovej nepriazni. Stisla som pery, keď vo mne vyklíčil hnev a miešal sa s lepkavými zvyškami odporu a hanby.

Vojvoda bol ako epidémia priveľmi dôverných rúk a mal neprirodzenú túžbu po trestaní.

No nemienila som naňho myslieť. Ani robiť si starosti s trestom. V takom prípade som sa mohla pokojne vrátiť do svojich komnát.

Odtrhla som pohľad od stola a všimla som si, že v Červenej perle sú aj smejúce sa ženy bez masiek, ktoré neskrývali svoju totožnosť. Sedeli pri stoloch so strážcami a obchodníkmi, stáli v tienistých výklenkoch a rozprávali sa so zamaskovanými ženami, mužmi a aj s tými, čo v Červenej perle pracovali. Nehanbili sa ani sa nebáli, že ich tam niekto uvidí.

Užívali si slobodu, po ktorej som z hĺbky duše túžila.

Nezávislosť, ktorú som dnes večer hľadala, lebo zamaskovanú a neznámu ma tu mohli odhaliť len bohovia. A čo sa bohov týka, dávno som si povedala, že majú na práci lepšie veci než ma sledovať. Koniec koncov, keby boli dávali pozor, už by mi vyčítali veľa prehreškov, ktorých som sa napriek zákazu dopustila.

Takže dnes večer som mohla byť *hocikým*.

Takáto sloboda bola omnoho opojnejšia, než som čakala. Dokonca viac než nezrelý mak, čo mi dávali tí, ktorí ho fajčili.

Dnes večer som však nebola nepoškvrnená. Nebola som Penellape. Bola som len Poppy, pamätám si, že tú prezývku používala mama, volal ma tak len brat Ian a zopár ďalších ľudí.

Keď som bola Poppy, nemusela som dodržiavať prísne pravidlá ani spĺňať očakávania, netýčilo sa predtým nastávajúce povýšenie, ktoré prichádzalo rýchlejšie, než som naň bola pripravená. Neexistoval strach, minulosť ani budúcnosť. Dnes som mohla trochu žiť, dokonca až niekoľko hodín, a získať čo najviac skúseností, skôr než sa vrátim do hlavného mesta ku kráľovnej.

Skôr než ma odovzdajú bohom.

Po chrbte mi prebehol mráz: neistota spolu s miernou bezútešnosťou. Potlačila som tie pocity do úzadia a odmietala sa im poddať. Zamieriavať sa na to, čo sa nevyhnutne blíži, nemalo zmysel.

Okrem toho, Ian sa stal povýšeným pred dvoma rokmi a podľa listov, ktoré mi každý mesiac písal, sa vôbec nezmenil. Jediný rozdiel bol v tom, že mi nerozprával rozprávky svojím hla-

som, ale čítala som ich v slovách každého listu. Akurát minulý mesiac mi písal o dvoch deťoch, bratovi a sestre, ktorí plávali na dno Bavlneného mora a spriatelili sa s morskými ľuďmi.

S úsmevom som zdvihla pohár šampanského, netušila som, kde na také veci chodí. Pokiaľ som vedela, na dno Bavlneného mora sa nedalo doplávať a neexistovali žiadni morskí ľudia.

Krátko po svojom povýšení sa na rozkaz kráľa a kráľovnej oženil s lady Claudeyovou.

Ian o svojej žene nikdy nehovoril.

Bol vôbec v manželstve šťastný? Kútiky úst mi poklesli, keď mi pohľad zablúdil k šumivému ružovkastému nápoju. Nebola som si istá, ale pred svadbou sa sotva poznali. Ako to mohlo stačiť, ak spolu mali stráviť zvyšok života?

A povýšení žijú veľmi, veľmi dlho.

Stále mi pripadalo čudné, že Ian je povýšený. Nebol druhorodený syn, no keďže ja som bola nepoškvrnená, kráľovná poprosila bohov o nezvyčajnú výnimku z prirodzeného poriadku a oni dovolili, aby sa stal povýšeným. Ja nebudem musieť čeliť tomu, čomu Ian, manželstvu s cudzím človekom, ďalším povýšeným, ktorý nepochybne túžil najviac zo všetkého po kráse, lebo príťažlivosť sa vnímala ako božská.

A hoci som bola nepoškvrnená, vyvolená, nikdy ma nebudú vnímať ako božskú. Podľa vojvodu nie som ani pekná.

To bola *tragédia*.

Prsty mi mimovoľne zablúdili k drapľavej čipke na ľavej strane masky. Rýchlo som odtiahla ruku.

Muž, v ktorom som rozoznala strážcu, vstal od stola a otočil sa k žene s bielou škraboškou, akú som mala aj ja. Natiahol k nej ruku a prehovoril príliš potichu, aby som rozoznala slová, no ona prikývla a usmiala sa, potom ho chytila za ruku. Postavila sa a sukňa jej bledoorgovánových šiat sa jej rozliala okolo nôh ako voda, keď ju viedol z miestnosti k jediným dvom dverám, ktoré mohli používať hostia, na každom konci prepojených siení sa nachádzali jedny. Pravé viedli von a ľavé

na poschodie k súkromnejším miestnostiam, kde sa dialo všetko možné, ako hovorila Britta.

Strážca vzal maskovanú ženu do ľavých.

Spýtal sa. Ona súhlasila. Nech už chceli robiť hore čokoľvek, obaja si to vybrali, či už to bude trvať niekoľko hodín alebo do konca života.

Nevedela som odtrhnúť oči od tých dverí ešte dlho po tom, čo sa zavreli. Bol to ďalší dôvod, prečo som sem dnes večer prišla? Žeby... zažiť rozkoš s niekým, koho si sama vyberiem?

Mohla som, keby som chcela. Počula som rozhovory medzi čakatelkami na titul, od ktorých sa nevyžadovalo, aby ostali nepoškvrnené. Podľa nich žena smie robiť veľa vecí, ktoré prinášajú potešenie, a zároveň si zachovať cudnosť.

Cudnosť?

Neznášala som to slovo, jeho význam. Akoby moje panenstvo určovalo moje cnosti, nevinnosť, a skutočnosť, či som alebo nie som panna, je akosi dôležitejšia než stovky rozhodnutí, ktoré robím každý deň.

Tak trochu ma dokonca zaujímalo, čo by bohovia urobili, keby som nebola nepoškvrnená. Zabudli by na všetko ostatné, čo som vykonala alebo nevykonala, len preto, že už nie som panna?

Nevedela som, no dúfala som, že nie. Nie preto, že by som práve teraz alebo na budúci týždeň či kedykoľvek plánovala mať sex, ale preto, že som chcela mať tú možnosť.

No nebola som si úplne istá, ako by som sa vôbec dostala do situácie, kde by takáto možnosť prichádzala do úvahy. Vedela som si však predstaviť, že by sa našli ochotní dobrovoľníci, ktorí radi robili veci, o akých som počula v Červenej perle rozprávať čakatelky.

V hrudi som pocítila nervózne chvenie, keď som sa prinútila k ďalšiemu hltu šampanského. Sladké bublinky ma poštekli v hrdle a zmiernili náhle sucho v ústach.

Pravdupovediac, dnešný večer bol impulzívne rozhodnutie. Väčšinou som v noci nemohla zaspáť skoro až do svitania. A keď sa mi to podarilo, takmer som oľutovala. Len tento týždeň som sa trikrát zobudila zo zlého sna s krikom, z ktorého mi až zaliehalo v ušiach. A keď chodili v takýchto návaloch, nevedela som sa ubrániť pocitu, že sú niečoho predzvestou. Varoval ma akýsi inštinkt, čosi ako moja schopnosť vycítiť bolesť.

Plytko som sa nadýchla a pozrela tam, kam som sa dívala predtým. Žena v červenom už nebola na stole. Teraz sedela v lone kupcovi, ktorý sa pýtal, čo sa stane, ak bude remíza. Prezeral si svoje karty, no ruku mal zabľúdenú tam, kam predtým smerovala tá jej, hlboko medzi jej stehnami.

Ach jaj.

Hrýzla som si spodnú peru a ustúpila som nabok, kým mi celú tvár nezahalila ohnivá červeň. Presunula som sa na miesto oddelené polovičnou stenou, kde ďalší ľudia hrali karty.

Bolo tu viac strážcov, niektorých som dokonca spoznala, lebo patrili ku kráľovskej stráži, vojaci presne ako tí, ktorí pracovali na Opevnení, no títo chránili povýšených. Povýšení mali osobných strážcov, lebo ľudia občas unášali členov dvora a žiadali výkupné. Zvyčajne pritom nebol nikto vážne zranený, existovali však aj ďalšie pokusy z úplne iných, násilnejších dôvodov.

Stála som vedľa listnatej črepníkovej rastliny s drobnými červenými pukmi a akosi som nevedela, čo ďalej. Mohla som sa pridať k ďalšej kartárskej partii alebo sa zapojiť do rozhovoru s niekým z mnohých ľudí pri stoloch, no nezáväzne oslovovať cudzích mi veľmi nešlo. Bola som presvedčená o tom, že by som asi vypustila nejakú bizarnosť alebo sa opýtala nejaký nezmysel. Takže to bolo pasé. Asi by som sa mala vrátiť do svojich komnát. Už začínalo byť neskoro a...

Premklo ma zvláštne uvedomenie, spočiatku pripomínalo nepokojnú chvenie na šiji a silnelo každou sekundou.

Akoby... akoby ma niekto sledoval.

Pohľadom som prebehla miestnosť, no nezdalo sa, že by mi niekto venoval zvláštnu pozornosť, čakala som však, že uvidím pri sebe niekoho stáť. Taký živý pocit to bol.

V žalúdku sa mi rozhostil nepokoj. Začala som sa otáčať k vchodu, keď moju pozornosť pritiahli jemné ťahavé tóny strunového nástroja prichádzajúce zľava a pohľad mi pristál na priesvitných, krvavočervených závesoch, ktoré sa jemne vlnili, ako sa ľudia pohybovali po podniku.

Upokojila som sa a započúvala do striedavého rytmu, ku ktorému sa o chvíľu pridalo mohutné búšenie bubna. Zabudla som na pocit, že ma sledujú. Zabudla som na veľa vecí. Hudba bola... nič také som predtým nepočula. Hlbšia, mohutnejšia. Spomaľovala a potom zrýchľovala. Bola... zmyselná. Čo to hovorila slúžka Britta o tanci v Červenej perle? Stíšila hlas a druhá slúžka, s ktorou sa rozprávala, vyzerala pobúrená.

Popri stene som sa predierala cez miestnosť, a keď som sa priblížila k závesom, že ich rozhrniem...

„Na tvojom mieste by som tam nešla.“

Prekvapene som sa otočila za hlasom. Stála za mnou žena, jedna z tých, ktoré v Červenej perle pracujú. Spoznala som ju. Nie preto, že bola zavesená do kupca či obchodníka, keď som vošla, ale preto, že bola neskonale krásna.

Mala čierne havranie vlasy s hustými vlnami a sýtohnedú pleť. Červené šaty, čo mala na sebe, boli bez rukávov a cez hrud' sa jej ťahal hlboký výstrih. Látka jej na tele sedela ako uliata.

„Prosím?“ dostala som zo seba a spustila som ruku. „Prečo nie? Ved' len tancujú.“

„Len tancujú?“ Pohľad jej zablúdil od môjho pleca k závesu. „Hovorí sa, že tanec je ako milovanie.“

„O... o tom som nepočula.“ Pomaly som sa obzrela za seba. Cez závesy som rozoznala obrysy tiel vlniacich sa v rytme hudby, ich pohyby boli plné fascinujúcej a pružnej elegancie.

Niektorí tancovali sami, ich krivky mali jasné obrisy, kým ostatní...

Zhlboka som sa nadýchla, oči mi pristáli opäť na žene predou mnou.

Červené pery sa jej skrútili do úsmevu. „Si tu prvýkrát, však?“

Otvorila som ústa, aby som to poprela, no zacítila som, ako sa mi po celej tvári rozlialo teplo. Už to hovorilo samo za seba. „Je to tak vidieť?“

Chrapľavo sa zasmiala. „Ani nie. Ale mne to neujde. Nikdy predtým som ťa tu nevidela.“

„Ako to môžeš vedieť?“ Dotkla som sa svojej masky, len aby som sa ubezpečila, že mi neskĺzla.

„S maskou nič nemáš.“ V zlatohnedých očiach sa jej zjavil zvláštny záblesk pochopenia. Neboli celkom orieškové, na to bola zlatá príliš žiarivá a teplá. Pripomínali mi niekoho, čie oči boli tmavocittrínové. „Tvár spoznám, či už je napoly zakrytá, alebo nie, a tú tvoju som tu ešte nevidela. Si tu prvý raz.“

Na toto som naozaj nevedela reagovať.

„A aj pre Červenú perlu je to prvýkrát.“ Nahla sa ku mne, stíšila hlas. „Keďže nepoškrvnená ešte nikdy neprekročila náš prah.“

Zasiahla ma vlna prekvapenia, keď som pevnejšie uchopila klzký pohár šampanského. „Neviem, o čom hovoríš. Som druhou dcérou...“

„Si ako druhá dcéra, no nie tak, ako by si chcela,“ prerušila ma a jemne sa mi dotkla ruky pod plášťom. „To nič. Nemusíš sa báť. Tvoje tajomstvo je u mňa v bezpečí.“

Civela som na ňu hádam minútu, kým som sa spamätala. „Ak by to bola pravda, prečo by bolo u teba také tajomstvo v bezpečí?“

„A prečo nie?“ odsekla. „Čo by som získala, keby som to niekomu prezradila?“